

Шогохирото

Пиратарди ханданрый

Журнал (журнал)
№ 1 - 79

re(release)
Met 26-78

КИТОБРО ДАР МӮҲЛАТИ ҚАЙДШУДА БАРГАРДОНЕД

ЧДММ «Хочи Хасан»

Шогохирото

*Пиратарди
ҳандокрӯ*

7544-7778
06

Душанбе
“Маориф ва фарҳанги”
2008

ББК 84 Нем 7 - 4
Ш - 78

Ш - 78. Шогохирото. Пирамарди хандонрӯ.
Душанбе, “Маориф ва фарҳанг”, 2008, 16 саҳ.

Буд-набуд, солҳои пеш, дар яке аз дехқадаҳои Ҷопун пирамарди заҳматкаше зиндагӣ мекард. Ӯ аз зиндагиаш розӣ буду гаме надошт. Танҳо як чиз ӯро андӯҳгин мекард – гуддаи калони себшакле, ки дар рӯяш баромада буд.

Рӯзе пирамарди хандонрӯ барои ҷамъ кардани ҳезум ба ҷангал рафт.

Вақте ба он چо расид, ногаҳон ҳаво тира шуду борон борид. Пирамард ба худ гуфт: «Худоё! Акнун дар ин боронӣ чӣ кор мекунам?» Баъд ба ин тарафу он тараф давид, то дар ҷое пинҳон шавад. Ҳамин вақт ҷашмаш ба сӯроҳии калони танаи як дарахт афтод. Ба худ гуфт: «Ёфтам. То вақти борон бас шудан дар ин ҷо мешинаам.»

Пирамард ба даруни сұрохии дараҳт даромад. Яқ дам нағузашта буд, ки хобаш бурд. Вақте чашмонашро күшод, ҳама қо аллакай торик шуда буд. Тарсону ларzon ба гирду атрофаш нигоҳ кард. Бале, шаб шуда буд. Шаби ҹангал хеле ваҳмнок буд. Пирамарди хандонрұ охе қашиду ба худ гуфт: «Чи ҳоби бевақте буд! Хок бар сарам! Бечора занам чашмаш ба рохи ман аст, ки кай бармегашта бошам? Бояд ҳатман ба хона равам. Чи, ки нашавад, илоче карда бояд худро ба хона расонам.»

Вақте мехост, ки аз сұрохии дарахт берун барояд, ҳанұз поящро ба замин нагузошта, дубора баргашту дар дарахт пинхон шуд... Албатта шумо фикр кардед, ки барои чи пирамард ин хел сахт тарсида баргашт? Ҳозир мегүям: чандто деви сурху кабуд ва сабз чашне барпо карда буданд ва мехүрдану менүшидан. Боз медонед дар кучо? Дар пеши ҳамон дарахте, ки пирамард дар сұрохии он нишаста буд! Баъд, девҳо частухезкунон ва пойқұбон бо ҳаракатҳои ачоибу гароиб ба рақсидан даромаданд.

Пас аз лахзае, яке аз девҳои сурх бўй кашида бо садои баланд гуфт: «Бўйи одамизод меояд!... Не, хато намекунам, бўйи одамизод аст!»

Девҳои дигар ҳам бўй кашиданду ҳама бо як овоз гуфтанд: «Рост мегўй... як бўе меояд. Бўйи одамизод!»

Деви сурх гуфт: «Бояд дар ҳамин наздикиҳо бошад, ҳамин чаид қадам аз мо дурттар.»

Девҳои дигар ҳам фарёд кашиданд: «Эй одамизод!... Худатро фавран нишон дех, вагарна туро гирд карда як луқмаи хомат мекунем!»

Пирамарди бечора, ки аз тирс дамаш дарун зада буд, зуд аз сурохии дараҳт берун омаду бо хандаи зуракӣ гуфт: «Ман ин чоям. Хоҳиш мекунам, ба ман кордор набошед! Ман одами беозоре ҳастам. Ба зану бачаҳоям раҳм кунед.»

Девҳо қоҳ-қоҳ зада хандиданду гуфтанд: «Аҷаб одами бомаззае! Мегӯяд, ки одами беозор ҳастам. Ҳа-ҳа-ҳа...»

Яке аз девҳо пирамардро аз замин баланд бардошта пурсид: «Дар ин ҷо чӣ кор мекунӣ, пирамард? Мехостиӣ аз мо хабар барӣ... ҳа?»

Пирамарди хандонрӯ, ки аз тарс даҳонаш хушк шуда буд, ҷавоб дод: «Не, ман ҳезумкашам. Барои ҷамъ кардани ҳезум омада будам.»

Дев пирамарди хандонрӯ ба замин гузашту гуфт: «Гӯш кун, пирамард, агар хоҳӣ, ки начот ёбӣ, бояд барои мо рақси девакӣ кунӣ!» Ва худаш ба даст задану рақси девакӣ шурӯъ кард.

Девҳои дигар ҳам чаппак мезаданд. Дутои онҳо ҳам табл мезаданду ҳам най менавохтанд. Пирамард дид, ки дигар чорае надорад, ё бояд рақси девакӣ кунад ё маргро қабул кунад. Ноилоч болову поин ҷаҳидан гирифт.

Девҳо, ки аз кори пирамард хеле хушҳол шуда буданд, гуфтанд: «Бах, бах, чӣ хел олий! Офарин!...» Пирамарди хандонрӯ, ки хеле ҳаста шуда буд, рӯ ба девҳо карду гуфт: «Акнун иҷозат бидиҳед, ки ба хонаам равам! Охир, ҷашми зани пирам ба роҳи ман чор аст.»

Яке аз девҳо гуфт: «Майлаш, пирамард, туро озод мекунем, ба шарти он ки ҳар шаб ба ин ҷо омада моро хандонӣ! Гаии маро фаҳмидӣ, пирамард?»

Пирамард, ки чорае ҷуз итоат надошт, қабул кард. Яке аз девҳо бошад, гуддаи рӯи пирамардро гирифта қанд ва гуфт: «Мо ин себи ҷангалии туро мегирим, то фардо шаб ту маҷбур шуда, боз назди мо биёй. Фаҳмидӣ, пирамард?»

Девҳо фикр мекарданд, ки ин гудда бояд чӣ қадар чизи арзандае бошад, ки пирамард дар рӯяш нигоҳ медорад! Аммо шумо медонед, ки дар асл ин хел набуд.

Пирамарди хандонрӯ аз динни ин ғуддаи зишт ҳамеша дар азоб буд. Ҳоло чӣ чиз бехтар аз ин, ки аз як ғуддаи масхараомез ҳалос шуд? Пирамард зуд бо девҳо ҳайрухуш карду роҳи хонаро пеш гирифт. Вай шитобон ба хона мерафт, ки мабодо девҳо пушаймон шуда ғуддаро пас надиҳанд. Вақте ба хона расид, ҳамсарашро дид, ки бедор нишаста ва мунтазири ӯ буд. Ашки ҷашмони пиразан ба рӯяш ҷорӣ буд, аммо чун шавҳарааш омад, ғаму ғуссаро фаромӯш карду хушҳол шуд. Пирамард ҳам тамоми ҳодисаро ба пиразан таъриф кард ва дар ниҳоят гуфт: «Инро хушиқболӣ мегӯянд! Дидӣ, ки чӣ ҳел осон аз дasti ин ғуддаи лаънатӣ ҳалос шудам?!»

Аз ҳамон рұз ҳар қас, ки пирамарди хандонрұро медид, ҳайрон ба рұяш нигариста меғуфт: «Чи қадар зебо шудай! Он гуддаи зиштро чи кардай?»

Пирамард ҳам мачбур мешуд, ки тамоми қиссаро аз сар то пой нақл кунад.

Иттифоқан, дар он дәхкада пирамарди діғаре ҳам буд, ки дар рұяш гуддаи калоне дошт. Бо шунидани воқеаи пирамарди аввалий пирамарди туршрұ ҳам хост, ки бахташро имтихон кунад.

Бинобар ин, ба чангал рафт. Чун ба он чо расид, хеле гашт, то вакте ки оқибат ҳамон дарахтро пайдо кард. Даруни сұрохии дарахт даромад ва мунтазири гуруби офтоб шуд. Вакте торикій ҳама өоро фаро гирифт, пирамарди туршрұ худ ба худ гуфт: «Холо вакте расидааст, ки аз сұрохай берун бароям ва чунон намоише барой онҳо нишон дихам, ки ангушти ҳайрат газанд.»

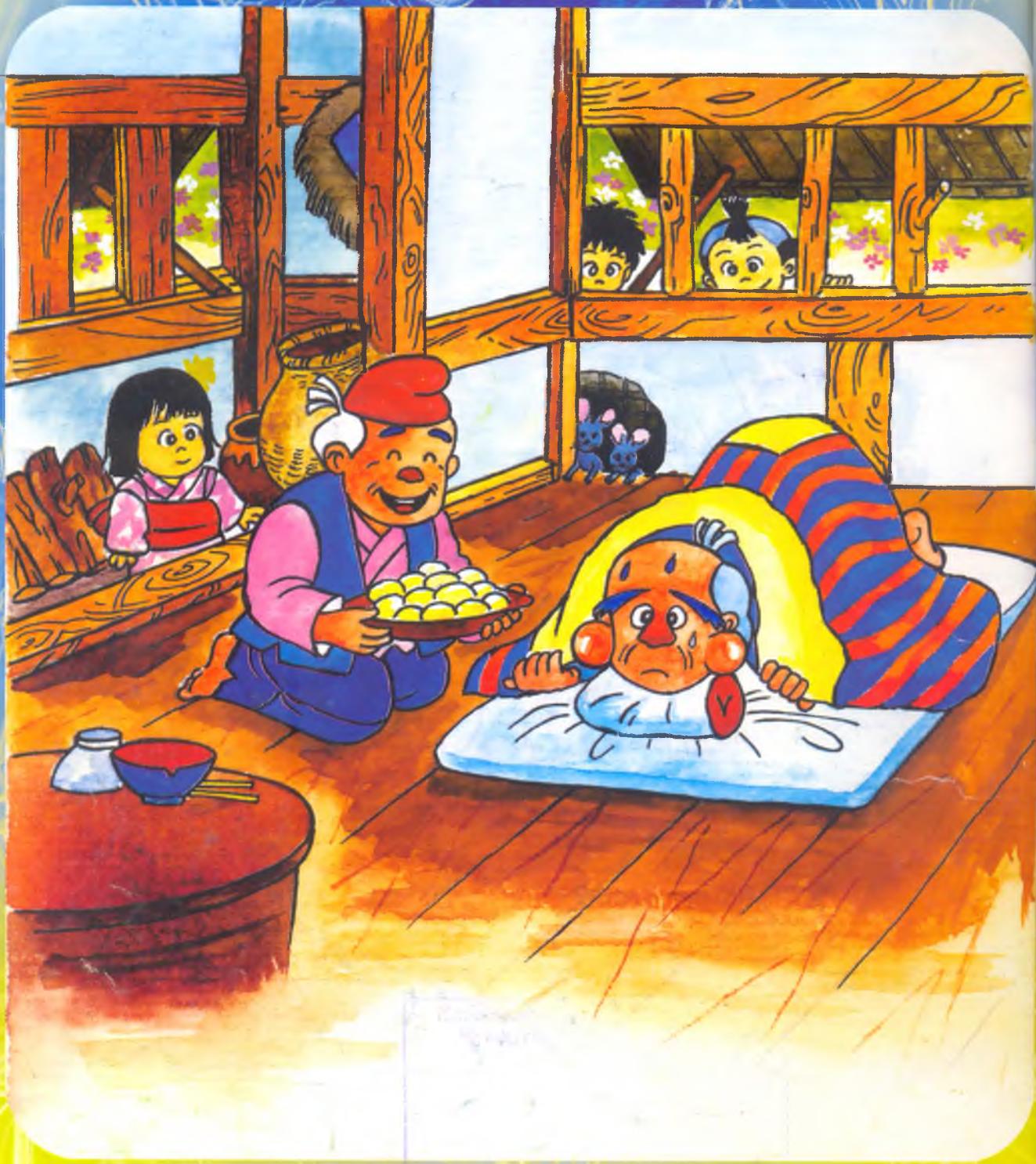

Инро гуфту аз сұрохӣ берун чаҳид. Баъд яқбора ба рақсидан сар кард. Девҳо, ки аз ии кори пирамарди туршрӯ ҳайрон шуда буданд, ба ҳамднгар нигоҳ карданду гуфтанд: «Ачаб девонае! Нигоҳ кунед, вай тамоман мисли он дафъа девакӣ намерақсад!»

Яке аз девҳо аз чой хесту фарёд зад: «Бас кун, пирамард... рақсхон масхараомезат ба дилам зад... Бас кун!»

Пирамарди туршру гуфти: «Дозат бидихед, ки боз бароятон бираксам. Рақси ман зебост, нигох кунед... ман ин хел бозӣ ҳам карда метавонам. Хоҳиш мекунам, тамошо кунед...!». Аммо деве, ки хеле асабонӣ шуда буд, гуддай пирамарди хандонрӯро гирифту ба тарафи дигари рӯи пирамарди туршру часпонд. Баъд гуфт: «Ана ин себи ҷангалии ту! Модигар намехоҳем, ки бо ту бозӣ кунем. Рав, гум шав, дигар ҳеч гоҳ дар ин тарафҳо пайдо нашав!». Ва баъд, пирамардро чунон лагаде зад, ки то назди хонааш парида омад. Пирамарди бечора ҳоло мачбур буд, ки бо ду гудда ба хона дарояд.

Хуб, бачаҳо! Ба фикри шумо ҳамсари пирамарди дувум бо дидани шавҳараш чӣ гуфт? Ҳм...? Ман ҳам намедонам, чунки ба хонаи пирамарди дувум нарафтам, то давоми афсонаро бароятон нақл кунам. Фақат медонам, ки пирамарди хандонру ба аёдати пирамарди туршру рафт ва ба ӯ гуфт, ки ту ҳам бояд дигар туршру набошӣ, то ба орзуят бирасӣ.

Шоғоҳирото

Пирамарди хандонрӯ

Мӯҳаррир
Мӯҳаррири техники
Рассомон

Тарроҳ

Холов М.
Камолов А.
Амирқулова Ш.,
Турдиева А.
Юнусова Я.

Ба матбаа 31.05.08 супорида шуд. Ба чопаш 6.06.08 имзо шуд.
Андозаи 60x84 1/8. Қоғази оғсетии №1. Чоли оғсетӣ.
Чузъи нашрию ҳисобӣ 2 ҷ/ч. Адади нашр 5000 нусха.
Супориши № 98/2008

Муассисаи нашриявии «Маориф ва фарҳанг»-и
Вазорати фарҳанги Ҷумҳурии
Тоҷикистон. 734018, ш. Душанбе, кӯчаи Н. Қарабоев, 17.
Тел: 233-93-97, тел/факс: 233-93-97. Email: najmiddin64@mail.ru

Дар матбааи ҶДММ «Орбита» чоп шудааст.

9 789994 758210

